

OCUPACIÓ

JORDI ROVIRALTA

Marina Alexandra Meunier ahir amb Jordi Armengol al Born Centre de Cultura

Quatre-centes persones en risc d'exclusió s'entrevisten amb 50 empreses per buscar feina dins del programa Làbora

Una cita laboral al Born

ROSA M. BOSCH
Barcelona

Vaig arribar a Barcelona amb la meva filla deu fer uns deu anys. Vaig venir aquí perquè em va semblar una ciutat càlida, amb un clima amigable, amb platja i muntanya, molt turisme i gran quantitat i diversitat d'hotels. A Caracas treballava en un de cinc estrelles organitzant esdeveniments", explica Marina Alexandra Meunier, una de les 400 persones en risc d'exclusió social que el Programa Làbora va posar en contacte ahir amb algunes de les 50 empreses que ofereixen llocs de treball.

Meunier, de 43 anys i diplomada en Turisme i Hostaleria, va fer tres entrevistes: "Ha estat com un *speed dating* [cita ràpida], un primer contacte per coneixe'm. Si els agrado em trucaran els pròxims dies". Una d'aquestes trobades ràpides va ser amb Òpera Samfaina, que preveu contractar 120 persones per al gran espai cultural i gastronòmic que s'obrirà el mes que ve a la planta baixa del Liceu. "Busquem recepcionistes, cambrers, relacions públiques, caixers, cuiners, dependents,

baristes, sommeliers... És important que parlin anglès. També hem contactat amb el Casal dels Infants i amb la Fundació Èxit per a aquests perfils, ja hem vist uns 200 candidats", explica Jordi Armengol, gerent d'Òpera Samfaina.

"Jo parlo castellà, anglès, francès i una mica de català. Aquí, a Barcelona, vaig estar treballant sis anys i mig en una companyia anglesa com a adminis-

Marina Alexandra Meunier, de 43 anys: "Ha estat com un 'speed dating'; si els agrado em trucaran els pròxims dies"

trativa fins que va reduir personal. Ja fa un any que estic a l'atur i el subsidi no em dona per viure...", explica Meunier, que confia que l'avantatge dels idiomes sigui un punt fort respecte d'altres candidats. Cristina Biosca, cap de recursos humans d'Òpera Samfaina, va entrevistar ahir unes 45 persones, de les quals unes vuit optaven a la mateixa

feina que Meunier, la de recepcionista. Algunes ja s'han descartat perquè no responien a les característiques demanades, però Meunier continua en el procés de selecció, que culminarà en un termini de quinze dies.

"La situació és cada vegada més crítica i és més difícil passar els filtres. Veus persones més joves i més preparades, però jo dic que els empresaris han de valorar la part positiva que aporta la gent de la meva edat, que és l'experiència", afegeix aquesta dona, mare d'una filla d'onze anys. A Caracas, on es va traslladar de petita des de París amb la seva família, va treballar en pràcticament tots els departaments d'un hotel d'una cadena americana.

A través dels serveis socials municipals, Meunier va contactar fa sis mesos amb el Programa Làbora, liderat per l'Ajuntament de Barcelona amb la col·laboració d'entitats del tercer sector i encaminat a fomentar l'ocupació de ciutadans amb dificultat d'accés al mercat de treball. "M'han donat les eines per perfeccionar la recerca de feina, m'han assessorat individualment i he participat en sessions grupals", afegeix Meunier, al Born Centre de Cultura, escenari de la jornada d'ahir, en la qual van participar principalment empreses dels àmbits de l'hostaleria, la neteja, la construcció i també del tercer sector.

El 2015 serveis socials va derivar un total de 8.103 persones a aquest programa, de les quals 6.865 van seguir algun tipus d'itinerari i 1.537, el 22%, van aconseguir la inserció laboral. A més dels col·lectius en risc d'exclusió, Làbora també selecciona ciutadans procedents dels districtes amb taxes més elevades de vulnerabilitat. Durant els primers quatre mesos del 2016 s'han atès 5.900 veïns (54,87% dones i 45,13% homes), dels quals 221 han aconseguit una feina. El gruix de demandants són homes de més de 44 anys, com Maurici Díaz, de 61 i amb més de deu sense feina. Ahir esperava que la seva sort canviés.●

Toni Coromina

Volta al món en camió

El 26 de juny farà 40 anys que sis joves d'entre 22 i 26 anys van sortir de la plaça Major de Vic en un camió Pegaso per fer la volta al món en tres anys. Mesos després de la mort de Franco, els intrèpids aventurers de l'operació Globus van recórrer quatre continents i van visitar més de seixanta països, en una època sense internet, ni telefonia mòbil, ni GPS.

Mentre condicionaven el camió, Mía Casases, Jou Puigferrer, Pere Camps, Jordi Vila, Xavier Arranz i Jesús M. San José van fer uns mesos de convivència en un pis de Vic, van buscar patrocinadors i van contactar amb legacions diplomàtiques d'arreu del món. Després, durant l'epopeia, Pep Marín, el setè viatger, es va afegir a l'expedició a l'Índia. Per fer el llarg viatge van renunciar a la feina i van trencar amb la rutina quotidiana per albirar nous horitzons, terres desconegudes, paisatges canviants, diferents sensibilitats, cultures, creences, filosofies, llengües, músiques, gastronomies, costums, colors i climes.

Tot i que els viatgers finalment no van trepitjar el continent africà com tenien previst, van recórrer Europa de dalt a baix i van arribar a Orient Mitjà, on van viure la guerra del Líban en directe i van visitar la ciutat de Palmira, quan encara tenia dempeus la majoria dels seus monuments. Posteriorment van travessar

Els expedicionaris vigatans també van fer un viatge al propi interior

països islàmics que avui seria impossible de recórrer amb la llibertat amb què ells ho van fer, com l'Iran, l'Iraq i el Pakistan.

Si abans d'arribar a l'Índia els aventurers s'havien limitat a seguir el full de ruta, a fer quilòmetres i a visitar, molt per sobre, les diferents geografies, al subcontinent indi l'expedició col·lectiva es va convertir en una experiència amb objectius individuals que els va permetre fer un viatge personal a l'interior de cada un, amb separacions i retrobaments consecutius, i amb el camió com a centre neuràlgic.

Després, van continuar cap al sud-est asiàtic i Austràlia, i van enfilcar cap a la Xina, Corea i el Japó, d'on van saltar a Amèrica, a San Francisco, i d'allà, al Canadà i Alaska. Com que la casa Pegaso els havia reduït considerablement la subvenció, els vigatans van treballar alguns mesos als EUA i a Alaska. Posteriorment van baixar cap a Mèxic i als països d'Amèrica Central. A Panamà, la majoria van donar el viatge per acabat –per qüestions econòmiques o familiars–, i només Jou Puigferrer va continuar el periple tot sol fins al Perú, passant per Colòmbia, Veneçuela, l'Equador, Bolívia i Xile.

Avui tots estan jubilats o els falta poc. Les seves conclusions són que l'expedició els va ajudar a fer un viatge al propi interior i a viure sense patir pel temps ni pel calendari. Per ells, "la vida en si mateixa és un viatge, i es pot fer la volta al món, però també es pot veure el món que passa per davant de casa; el que és important és poder canviar un mateix".

Finestra única per a la pobresa energètica

■ El president de la Taula del Tercer Sector Social, Oriol Illa, va demanar ahir al conseller d'Empresa i Coneixement, Jordi Baiget, que el Govern creï una finestra única de suport a les persones en situació de pobresa energètica i que revisi els requisits que dificulten accedir als ajuts. Illa va presentar al conseller un document amb una sèrie de mesures perquè els ciutadans en situació de vulnerabilitat es puguin acollir al fons d'atenció solidari i d'aquesta manera po-

der atendre el pagament de les factures impagades, que té un pressupost de deu milions d'euros. La Taula, que agrupa 3.000 entitats socials a Catalunya, destaca que el 2015 només es van gastar 1,1 milions per a un total de 3.370 ajuts. Tanmateix, proposa d'eliminar l'obligació que l'usuari tingui contractada la Tarifa d'Últim Recurs (TUR) i el bo social elèctric, ja que els tràmits per aconseguir-lo són d'allò més complexos.